

Kisbeszéd a délelőtről

Ha valaki, egy riporter, egy boncdoktor vagy egy templomszolga megkérdezné tőlem, melyik napszakot szeretem a legjobban, nyomban azt mondanám, hogy a délelőttöt. Vannak indokaim. Számosan. Ilyenkor úgy vagyok egyedül, hogy mégis velem vannak azok, akik fontosak az életemben, és gyakran azok is kopogtatnak, csörögnek, szirénáznak, akiket nem szeretek, vagy éppen a halálba kívánok. Igen, a délelőtti fény naiv. A délidő uralkodni akar, a délutáni fény mindegyre kedveszegettebb. Ez a naiv fény, ami még borús, lehetetlen délelőttökben is pislákol, kedves nekem. A délutánnak igazán sanyarú küldetés adatott. Gép, ember, isten lassul. Az emberek azt várják, múljon is már el. Le is dőlnek a recsegős kanapéra, a sezlontra. Fölállnak a céges géptől, számsoroktól és mondatoktól, leteszik a telefont, amibe eddig megállás nélkül beszéltek, kihúzzák a fejükből a visszhangzó dugókat, tornáztatják az ujjukat, kávé. Legyen már vége, hanem majd az est. Az éjszaka! Akkor. Akkor végre történik valami, grasszálni kezdenek árnyak, érzetek, félelmek, másvilági álmok, élni fogunk. Persze. A délután érzése a fáradtság, a kedvtelenség, a levertség, a titkolt vagy nem is annyira szőnyeg alá söpört kiábrándultság – na, ez a nap megint ugyanúgy múlt, mint a többi ezer. Különben ezt is nagyon lehetne szeretni. Mert arra gondolok, hogy legalább őszinte. Ma is ennyi volt, holnap is ennyi lesz. De nem túl fáradtan őszinte a délután? A délelőtt biztosan nem őszinte, de különösképpen tevékeny, ábrándozó és reménykedő, tervező és elhatározó, pedig, és ezt nem árt tudomásul venni, a legrövidebb napszak. Hát tkp. alig több, mint uszkve három órácska. Mert napkelte után nyolckor még inkább reggel van, dér, harmat, friss villamoscsikorgás, a kutyaszar se húlt ki az aszfalton. A délelőtt úgy kilenc felé kezdődik el, és aztán délben, harangszókor, hipp-hopp, le is fújták. Fájront! Műszaknak vége! Kösz, délelőtt, mehetsz, add le a kártyát, a munkaruhát, holnap reggeli után várunk, de ne késs, mint a másnaposoknál, a depressziósoknál.

Hát ja.

Én délelőtt mindig a gépnél ülök, és ez olyan, mintha a világegyetem előtt ülnék. Két mutatóujjam nyomogatja a klaviatúrát. Írok ezt, azt. Az erkélyajtó közvetlenül mellettem, kis emelkedéssel a kilincset is elérem, be tudom hajtani, ha túltolja magát a hidegfront, ki tudom tární, ha ömlik a klímakatasztrofá hősége, de engem a külvilág zaja, kutyaugatás, szemetesek, délelőtti öregbeszéd nem zavar. A múltkor is mi történt. Féltizenegykor jönnek az ovisok az udvarra, ami a házzal szemben van. Lesz egy olyan finom, tevékeny,

ellenállhatatlan ricsaj, amely egy madárház sajátja. A világ összes szája kinyílik, minden egyes tag, résztvevő, érintett beszél, sikít, szónokol, kér, fenyeget, amit csak akarok.

Hanem valamelyik nap kivált zsibongásból egy erőteljes, kétségbeesett gyerekhang.

Sikoltva üvöltött.

Gyűlöllek! Gyűlölöm, az óvodát, vedd tudomásul, gyűlölöm az óvodát!

Elhúltam a fölfedezéstől. Ez az. Mert tényleg. Ezt is tudja a délelőtt. Mert az a kisiú délután már biztosan nem tudja így, ilyen szépen és elkeseredetten üvölni. Délután csak legyint. Elviszi a kukás kocsit a sarokba, tologatja. Ami meg tele van a délelőtt mindenével, hát persze.